

The image features a pair of hands holding two pairs of baby shoes. The shoes are pink and blue, both with decorative cutouts. The background is white with several red blood splatters, creating a stark contrast. The author's name is at the top, and the title is at the bottom.

Mandy Stow

Van mij

THRILLERHOUSE

Mandy Stow

Van mij

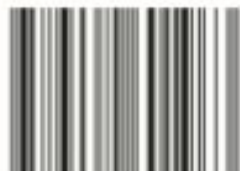
for the best thrill in town

Als iemand anders iets heeft wat jij wilt, wat doe je dan? De planmatige Brigitte en de dromerige Annebette zijn elkaars beste vriendinnen die elkaar door dun en dik steunen. Als Annebette's man voor zijn werk naar de andere kant van de wereld gaat, gaat Brigitte mee. Maar als verschillende belangen botsen, vallen er doden...

Over de auteur

Mandy Stow werd in Nederland geboren. Op jonge leeftijd verhuisde ze met haar Nederlandse ouders naar Amerika. Later trouwde ze met een Amerikaan. Omdat ze haar geboorteland wilde leren kennen, bezocht ze Nederland af en toe.

ISBN 978-94-6260-196-3

9 789462 601963 >

**THRILLER
HOUSE**

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE
www.thrillerhouse.com
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Mandy Stow
Vertaling: Thrillerhouse
Omslagontwerp: Thrillerhouse
© Omslagfoto: Depositphotos
ISBN 978-94-6260-196-3
1e druk

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Brigitte zat samen met haar ouders aan het ontbijt; zoals gewoonlijk in de kleine eetkamer.

Hoewel er in de villa van Hans en Paula Woudemonde een grote eetkamer was, werd deze meestal alleen gebruikt als er gasten waren.

De kleine eetkamer lag ook dicht bij de keuken en dat verkortte de tijd dat Loes, het dienstmeisje, heen en

weer moest lopen; en onnodig heen en weer lopen was maar verspilling van tijd, vond Paula.

Het was een prachtige nazomerdag en de zon scheen naar binnen. Men zou niet zeggen dat er enig ongenoegen was tussen de drie mensen die van het ontbijt genoten.

Brigitte keek haar ouders beurtelings aan. “Ik wil helemaal geen advocaat worden, geen dokter, geen rechter, geen tandarts, ik wil verloskundige worden,” zei Brigitte. Ze keek nors.

“Maar lieve kind, je wilt toch niet alleen met kleine baby’s bezig zijn en met moeders die in bed liggen, en ook nog luiers wassen?” vroeg haar moeder.

“Ja, dat wil ik wel, hoewel, luiers wassen is er tegenwoordig niet meer bij, maar ik houd van kleine kinderen. Kleine kinderen, planten en bloemen; dat is waar mijn hart naar uitgaat,” zei Brigitte. De norske uitdrukking verdween door de gedachte aan hetgeen ze net had opgenoemd.

“Maar Brigitte, met luiers en baby’s wassen en al dat soort dingen die je doen moet als je verloskundige bent, kun je toch niet behoorlijk geld verdienen?” vroeg haar vader.

“Dat kan me helemaal niet schelen, ik wil met baby’s bezig zijn en baby’s knuffelen en ze vertroetelen. Zo’n

zacht babylijfje in je armen hebben, heerlijk lijkt me dat! En al protesteren jullie nog zoveel, dat is wat ik wil, dat is waar ik voor leren wil,” zei Brigitte.

“Maar hoe denk je dat jouw vader aan deze grote villa komt? Dat heeft hij niet met baby’s verzorgen kunnen verdienen,” zei Paula.

“Ik heb niet gevraagd of papa een grote villa wilde gaan verdienen. Ik vind een klein gezellig huis ook prettig om in te wonen. En al moet ik mijn leven lang in een klein huis wonen, dat vind ik best, als ik maar gelukkig ben,” zei Brigitte. Ze ging verder met haar brood smeren.

Haar ouders waren al klaar met het ontbijt en namen nog een kopje thee terwijl ze wachtten tot Brigitte klaar was met eten.

“Wat moeten we nu met haar?” vroeg Hans, Brigitte’s vader, en keek zijn vrouw aan.” Ik had altijd gedacht dat ze naar de universiteit zou gaan om, een van de beroepen te leren die ik net genoemd heb. Ik dacht, met het verstand dat Brigitte heeft, kan ze makkelijk zo’n studie volgen. Ze zou dan haar hele leven lang een goede de baan hebben en de daaraan gekoppelde verdiensten; we zouden ons nooit meer zorgen over haar hoeven maken, ze zou zelf altijd geld genoeg hebben.”

“En ze zou ook altijd aanzien hebben, dat is toch heel erg prettig. Met een titel voor je naam gaan er heel veel deuren voor je open. Dat maakt het leven makkelijker,” zei haar moeder.

“Dan gaan er maar geen deuren voor mij open. Buiten dat... ik heb nog steeds twee handen en deuren kan ik zelf wel opendoen als ik ergens naar binnen wil,” antwoordde Brigitte.

Paula zuchtte.

“Wat gaan je klasgenoten studeren? Ik mag aannemen dat er toch wel bij zijn die naar de universiteit gaan? Of hebben die ook alleen maar gedachten bij een simpele studie? Of gaan ze soms gewoon een baantje zoeken? Ik vind het maar niks dat je maar een gewone verzorgster van baby's wordt. Jij met jouw afkomst...”

Hans keek zijn dochter aan of ze minderwaardig was.

“Als je maar weet dat, ten eerste mijn afkomst me niets kan schelen, en ten tweede, een volleerde verloskundige niet niks is; het is een flinke studie. En mocht het je geruststellen: de bacheloropleiding is een HBO opleiding van vier of vijf jaar. De Hogeschool Inholland heeft een vestiging in Amsterdam West en eentje in Diemen, dan weten jullie dat ook meteen. Ik heb me al ingeschreven in Diemen. Het leek me wel leuk om in Diemen te gaan studeren. En al protesteren

jullie nog zo, dat is wat ik wil,” zei Brigitte. De blik waarmee ze haar vader aankeek, had sporen van haat die zijn minderwaardige blik teniet deed.

Brigitte stond op en liep de kamer uit.

Die blik van haar vader! Alsof ze minder dan minder was omdat ze verloskundige wilde worden.

Net of de mensen die hier op visite kwamen zo bijzonder waren! Mensen die toevallig geluk hadden gehad in het zakenleven en flink geld hadden verdiend.

Brigitte had zich weleens afgevraagd of al dat zakendoen wel zo fris was. Uit de gesprekken die ze af en toe hoorde, dacht ze dat er soms een luchtje aanzat; bij de zaken van de gasten dan. Van haar vader was ze ervan overtuigd dat alles eerlijk ging.

Het liefste was ze nooit aanwezig als er gasten kwamen, maar als er jonge mensen bij aanwezig waren, werd er verwacht dat ze ook bij de ontvangst zou zijn; en dan kwam ze, opgetut en wel.

Wat haar ouders niet wisten, was, dat als ze bij zo'n ‘gezellige’ avond niet aanwezig hoefde te zijn, ze bovenaan de trap zat en zo alles kon horen wat er gezegd werd en kon zien wie de gasten waren.

Die trap was haar moeders trots. Met een grote bocht kwam deze via de hal de salon in; net als in de huizen van filmsterren. De trap was de reden dat haar ouders

de villa gekocht hadden. Voor haar, Brigitte, was de trap een prachtige plek om bijna alles te horen en daardoor wist ze welk soort mensen bij haar ouders kwamen.

Zo lang zich kon herinneren, hadden haar ouders een luxe leven geleid. Er kwamen altijd veel gasten en dat waren geen arbeiders, dat waren mensen of met geld of met een flinke titel voor hun naam en het liefst nog van hoge adel.

Brigitte had er altijd een hekel aan gehad als er zoveel mensen in huis waren. Ze had geen zusje of broertje waarmee ze spelen kon en ze mocht nooit een huisdier hebben. Stel je voor; dan zou het chique huis misschien weleens wat haren op de grond hebben of er zou een luchtje van de kattenbak te ruiken zijn. Dat zou toch wel een schande zijn, maar ook onmogelijk; het huis was altijd onberispelijk schoon.

Vaak zat ze in de keuken bij Loes, als die daar werkzaamheden had. Loes was van haar eigen leeftijd. Met haar kon Brigitte gezellig kletsen.

Hanna, de kokkin, was wel erg aardig maar die zei nooit zoveel. Hanna was ook veel ouder dan Brigitte, maar als Loes in het huis aan het werk was, was alleen Hanna in de keuken en knoopte Brigitte een gesprekje aan met Hanna. Het was nooit zo leuk als met Loes,

maar het voelde wel een beetje of Hanna een tweede moeder was. Ze was in elk geval lief.

Toen Brigitte nog klein was en ze zich bezeerd had, liep ze naar Hanna voor troost en voor een pleister, niet naar haar moeder.

Met haar ouders praatte ze alleen tijdens de maaltijden en dat was in hoofdzaak tijdens het ontbijt. Haar vader kwam lang niet altijd voor het avondeten thuis, omdat hij vaak zakelijke besprekingen had en daar dan een diner aan vastknoopte.

Brigitte at dan samen met haar moeder. Het enige waar dan over gesproken werd, was welke nieuwe kleding er aangeschaft moest worden en wanneer ze de stad in zouden gaan om die te kopen.

Nu Brigitte ouder werd ging ze alleen de stad in. Als ze iets kocht dat niet in de mode was, verzocht haar moeder haar vriendelijk om dat alleen te dragen als ze ver uit het zicht was van de villa.

“Het is werkelijk geen gezicht als jij niet naar de laatste mode gekleed bent. Je vader geeft je meer dan genoeg kleedgeld en dan met onze positie...” zei Paula

“Hé ja, onze positie. Wij zijn toch niets meer of minder dan een ander? Omdat papa nu een zak met geld heeft verdiend; we blijven gewoon mensen,” gaf Brigitte als antwoord.

“Misschien kun je je toch wat meer als een kind van ons gedragen, een kind van rijke ouders,” zei Paula.

“Misschien ben ik wel een kind van een ander, die ze gewoonweg in de wieg gelegd hebben die jij voor je baby had klaarstaan,” zei Brigitte lachend.

“Hoe kun je dat nu zeggen? Ik heb je toch uit mijn eigen buik zien komen, dus wat je nu zegt is onzin. En al weet ik dat het een grapje van je is, over zulke dingen moet je geen grapjes maken. We waren veel te blij dat jij kwam. Het heeft nogal wat moeite gekost voor ik in verwachting raakte,” zei Paula.

“Papa had natuurlijk liever een zoon gehad, maar ja, dat heb je niet voor het zeggen,” zei Brigitte.

“Papa is blij met jou, maar hij had wel graag gezien dat je ging studeren,” zei Paula.

“Ik ga toch studeren? Maar hij heeft liever dat ik voor het dikke geld ga leren en werken, dan voor de liefde; de liefde voor de baby’s,” zei Brigitte.

Paula keek haar dochter aan en zag een leuke meid, een doorsnee meisje, maar die ogen waren niet van een doorsnee mens. Daar schuilde iets in wat ze nog steeds geen naam kon geven, maar af en toe gaf het haar een rilling.

“Ik heb het nooit gevraagd, maar was er nu echt geen mogelijkheid voor je om nog een kind te krijgen,

omdat het schijnbaar op de normale manier niet lukken wilde? En dan het liefst een zoon? Dan was ik van alles af, dan kon die gaan studeren,” zei Brigitte. Paula kreeg heel even een trieste uitdrukking in haar ogen, maar was meteen weer terug in het nu en toen ze zei: “Een jaar na jouw geboorte hebben we dat geprobeerd, maar de behandelingen in het ziekenhuis hadden steeds geen resultaat. En toen ging papa meer en meer geld verdienen en moest ik mee naar ontvangsten. Ook moesten we steeds meer mensen ontvangen in ons eigen huis. We kregen deze villa en ik moest er perfect uitzien, en naar de laatste mode gekleed zijn. We konden ons het niet permitteren dat ik niet lekker zou zijn, een dikke buik zou hebben en een kind de borst moest geven. We hebben toen de behandelingen gestaakt. We hebben ons toen helemaal gericht op het zakenleven en het geld verdienen. Daarom heb je geen broer, of zus.”

“Dus geld was belangrijker voor jullie dan een kind,” zei Brigitte. Haar toon kon niet minachtender zijn en ze ging verder: “Ik ben dus net op tijd geboren, stel dat papa eerder veel geld was gaan verdienen, dan was ik er niet geweest. Ik had het niet geweten, maar het is toch een vreemde gedachte. Wellicht moet ik maar op vrouwenvoetbal gaan, dan lijkt het een beetje of ik een

zoon ben. En nu begrijp ik ook waarom hij meteen een stoere, grote motorboot kocht, toen ik me liet ontvallen dat het me fantastisch leek om daarmee op zee te gaan varen. Hij heeft er nog geen tijd voor gehad, maar dat komt nog wel. Misschien in de zomer als alle zakenlui met vakantie zijn en papa ook wat meer tijd heeft. Al stel ik hem dan teleur omdat ik verloskundige wil worden, wellicht kan ik door voetbal en met de boot varen, hem een beetje het idee geven dat ik op een zoon lijk.”